

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17CoCsp/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8219200153
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8219200153.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Marianny Hirkovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Remidium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: Y. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XXXX/XXX, XXX XX L., o zaplatenie 289,51 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. 2Csp/8/2019 - 106 zo dňa 30.09.2020, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a .

II. Žalovanej n e p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania .

2. Prvoinštančný súd takto rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca voči žalovanej domáhal zaplatenia 289,51 eura s prísl. na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom.

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 53 ods. 9, § 524 ods. 1 a 2, § 525 ods. 1 a 2, ust. § 526 ods. 1, § 565 Občianskeho zákonníka, ust. § 89 ods. 1 písm., § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“).

Vykonaným dokazovaním zistil, že právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovanou dňa XX.XX.XXXX „Zmluvu o Kreditnej karte (spotrebiteľský úver)“, na základe ktorej banka poskytla žalovanej spotrebiteľský revolvingový úver s úverovým rámcom 300,- eur, ktorý úver sa žalovaná v prípade čerpania revolvingu zaviazala pôvodnému veriteľovi splácať v splátkach minimálne v sume po 15,- eur mesačne a to kedykoľvek v mesiaci, najneskôr však do dňa splatnosti, ktorým je 20. deň v mesiaci (viď. čl. II., bod 4. úverovej zmluvy). Revolvingový úver bol žalovanej poskytnutý s premenlivou výškou úrokovej sadzby, ktorá bola závislá od čerpanej sumy revolvingu ku koncu účtovného obdobia zníženej o žalovanou zaplatené splátky k najbližšiemu dňu splatnosti. Pre daný úver bola ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) úveru určená na 39,66 %, pri priemernej RPMN ku dňu uzavretia úverovej zmluvy 25,67 % s tým, že celkové náklady, ktoré mala žalovaná zaplatiť za úver boli vyčíslené sumou 357,59 Eur. Prvoinštančný súd ďalej zistil, že pôvodný veriteľ oznámil listom zo dňa 16.05.2016 označeným ako „Zníženie Celkového úverového rámca na nulu a výpoveď Zmluvy o Kreditnej karte“ žalovanej jednako, že je dlhodobo v omeškaní so splácaním pohľadávky pôvodného veriteľa a preto pôvodný veriteľ zníži s účinnosťou ku dňu 24.05.2016 žalovanej úverový rámec na nulu a teda, že úverovú zmluvu s ňou

uzavretú pôvodný veriteľ vypovedá a oznámil jej, že ak do 24.05.2016 žalovaná nezaplatí splátku minimálne v sume 50,01 Eur, bude žalovaná povinná zaplatiť pôvodnému veriteľovi celú jeho pohľadávku naraz a to v sume 346,51 Eur a to do 15 dní od účinnosti zníženia celkového úverového rámca na nulu. Na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE zo dňa XX.XX.XXXX, pôvodný veriteľ (Slovenská sporiteľňa a.s.) svoju pohľadávku, ktorú mal z úverovej zmluvy zo XX.XX.XXXX voči žalovanej, postúpil žalobcovi, ktorý je nebankovým subjektom, pričom podľa vygenerovanej prílohy k tejto rámcovej zmluve pohľadávky voči žalovanej bola postúpená v sume 381,15 Eur, z ktorej sumy tvorila istina sumu 289,51 Eur, pričom posledná splátka na splatenie úveru mala byť žalovanou v sume 15,- Eur učená 14.04.2016 a úver mal byť zosplatený už 24.05.2016. Postúpenie pohľadávky pôvodný veriteľ podľa § 526 Občianskeho zákonníka oznámil žalovanej listom z 21.05.2018, ktorého doručenie však žalobca listine nepreukázal.

Súd prvej inštancie skúmal otázku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním a zistil, že si žalobca odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby od zmluvy o postúpení mu pohľadávky pôvodným veriteľom zo dňa 21.05.2018.

Podľa prvoinštančného súdu jedným z dôvodov, ktorý svedčí o nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu je skutočnosť, že žalobca v konaní nepreukázal, žeby v prípade žalovanej pohľadávky došlo k jej účinnému zosplateniu zákonom predvídaným postupom jeho právnym predchodcom (bankou), pričom, ako už bolo uvedené, k postúpeniu je spôsobilá len taká pohľadávka, ktoré je už splatnou. Na úkon zosplatenia je oprávnená jedine banka, ak by tomu tak nebolo, tak spotrebiteľia vstupujúci pôvodne do právneho vzťahu s bankou by sa ocitli v zmluvnom vzťahu s iným nebankovým subjektom, čím by nastal rozpor s požiadavkou náležitej odbornej starostlivosti, ktorá je od dodávateľa vyžadovaná v súlade so Smernicou o nekalých obchodných praktikách (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 19Co/177/2014).

Taktiež súd prvej inštancie poznamenáva, že výzvu banky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je možné stotožniť ani s výzvou adresovanou dlžníkovi pred zosplatením úveru a ani so samotným oznámením o zosplatení úveru.

Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu, t.j. nepreukázal, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia v právnom vzťahu, z ktorého odvodzuje žalobou uplatnený nárok, okresný súd žalobu ako celok zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP.

3. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal nesprávne právne posúdenie veci, nesprávne skutkové zistenia pretože v konaní bolo preukázané, že pred postúpením pohľadávky právny predchodca žalobcu ako postupca dodržal všetky podmienky podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Tento zákon nedefinuje náležitosti výzvy, len určuje jej formu, ktorá má byť písomná a nepojednáva ani o forme doručovania písomnosti. Pôvodný veriteľ vyzval žalovaného na úhradu svojho peňažného záväzku výzvou zo dňa 14.06.2016 ako aj podaním zo dňa 16.05.2016. Žalovaná teda bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu viac ako 90 kalendárnych dní. Ďalej poukázal na skutočnosť, že v konaní tvrdil a tvrdí, že uvedené výzvy boli žalovanému riadne doručené, pričom žalovaná toto tvrdenie nepoprel a teda súd bol povinný v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP vychádzať z nesporných skutkových tvrdení. Považoval za neprípustné, aby súd bez spochybnenia skutkových tvrdení žalobcu žalovanou tieto spochybňoval vlastnou činnosťou.

Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobe vyhovie žalobe žalobcu, resp. aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si vyčíslil trovy odvolacieho konania a právneho zastúpenia.

4. Žalovaná sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadrila.

5. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 CSP preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contratio, pričom dospel k záveru, že rozhodnutie je v napadnutom rozsahu vecne správne.

6. Z vykonaného dokazovania vyplýva a nebolo to sporné, že medzi právnym predchodcom žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a.s.) a žalovanou bola dňa 04.08.2015 uzatvorená úverová zmluva na základe ktorej pôvodný veriteľ poskytol žalovanej finančné prostriedky s tým, že boli upravené v úverovej zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach (VOP). Dňa 21.05.2018 bola podpísaná zmluva o

postúpení pohľadávok medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a EOS KSI Slovensko, s.r.o. (žalobca v tomto konaní). Záväzkový vzťah, ktorý je predmetom tohto konania je regulovaný špeciálnou právnou úpravou zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoB“).

7. Podľa § 92 ods. 8 ZoB, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

8. Aktívnou vecnou legitimitáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - navrhovateľovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitimitácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane odporcu) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009). Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy podniku a skutočnosti, že klient je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky bankou. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu (§ 39 Občianskeho zákonníka). Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka.

9. Žalobca považoval za výzvy v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB, výzvu zo dňa 14.06.2016 ako aj podanie zo dňa 16.05.2016 označené ako „Zníženie Celkového úverového rámca na nulu a výpoveď zmluvy o Kreditnej karte“. Doručenie predmetných výziev nijako nepreukázal. Obsahom spisu síce sú výzvy veriteľa na úhradu dlžnej sumy, tieto však nemožno považovať za výzvy v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko tieto neobsahujú poučenie dlžníka o možnosti postúpenia pohľadávky. K postúpeniu pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu - Slovenská sporiteľňa, a. s. na spoločnosť EOS KSI Slovakia, s.r.o. došlo dňa 21.05.2018. V konaní preto nebolo preukázané, že pred postúpením pohľadávky bola žalovanému doručená výzva v zmysle § 92 ods. 8 ZoB a v dôsledku uvedeného ani nie je možné posúdiť naplnenie podmienky omeškania s plnením dlhu viac ako 90 kalendárnych dní po doručení výzvy. Z ust. § 92 ods. 8 ZoB jednoznačne vyplýva, že omeškanie dlžníka viac ako 90 kalendárnych dní musí nastať až po doručení výzvy na úhradu dlhu, kde už len zo samotnej štylizácie vety „...ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní...“ možno vyvodiť, že omeškaniu dlžníka viac ako 90 kalendárnych dní musí predchádzať písomná výzva banky alebo pobočky zahraničnej banky, ktorá došla do dispozičnej sféry dlžníka. Iný výklad tohto ustanovenia preto podľa názoru odvolacieho súdu ani neprichádza do úvahy. Čo sa týka podmienky písomnej výzvy pre jej splnenie bolo nevyhnutné, aby sa písomná výzva dostala do dispozičnej sféry dlžníka, teda žalovaného. Nestačilo teda len písomnú výzvu vyhotoviť, ale ju aj odoslať a doručiť dlžníkovi. V súvislosti s písomnou výzvou je potrebné dodať, že vo vzťahu k tejto listine nebolo preukázané, že by bola žalovanému aj doručená.

Keďže žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 ZoB (doručenie výzvy dlžníkovi pred postúpením pohľadávky, omeškanie dlžníka viac ako 90 kalendárnych dní napriek výzve veriteľa), postúpenie pohľadávky nie je možné

považovať za platné, a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti má odvolací súd za to, že táto podmienka pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB splnená nebola a tým ani nebola preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu.

10. V kontexte uvedeného je potrebné si uvedomiť, že zmysle zásad platného civilného procesného kódexu je to práve žalobca, ktorý nesie dôkaznú povinnosť, ktorej cieľom je unesenie dôkazného bremena na skutočnosti, ktoré tvrdí. V danom prípade je však zrejme, že žalobca si dôkaznú povinnosť nespĺnil.

Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola alebo nemohla byť preukázaná.

Žalobca má v prvom rade povinnosť tvrdenia. Na podporu svojho tvrdenia v zmysle ustanovenia § 132 CSP je žalobca povinný označiť dôkazy, ktoré podľa jeho názoru môžu prispieť k objasneniu veci a zároveň je povinný ich k žalobe pripojiť, ak to ich povaha pripúšťa.

V ustanovení § 185 CSP je zavedený princíp formálnej pravdy, čo znamená, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy, vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu, v akom mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Dôraz sa kladie na procesnú diligenciu strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýhradne na strany sporu.

Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd zdôrazňuje, že strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých a vykonaných dôkazov, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

So zreteľom na všetky vyššie uvedené skutočnosti je tak zrejme, že právny predchodca žalobcu nespĺnil zákonom vyžadované podmienky pre postúpenie pohľadávky v zmysle ZoB, dokonca ani nereagoval na výzvu súdu na preukázanie splnenia podmienok vyplývajúcich z tohto ust. § 92 ods. 8 ZoB, v dôsledku čoho je potrebné postúpenie predmetnej pohľadávky posúdiť ako neplatné. Nakoľko pohľadávka právneho predchodcu žalobcu nebola na žalobcu platne postúpená, žalobca nie je v konaní, v ktorom si uplatňuje pohľadávku z neplatného postúpenia, aktívne vecne legitimovaný.

11. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, prihliadajúc aj na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky sp.zn. II.ÚS 78/05).

12. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania, ktorý odvolací súd, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí o trovách konania, postupom podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, potvrdil.

13. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, tejto však žiadne trovy odvolacieho konania zo spisu nevyplývajú, preto odvolací súd rozhodol tak, že žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, čo je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.